

second hand world

a lebbencs tészta utcából
már egy tányérnyi múltat sem lehet
főzni...

gyomorbajos világ ez, Gyula –
hogy mi maradt:
a sóstón szindbád panzió 'd' nélkül,
az őszi nap, fagyöngy, majmunkák
húslevesei, kállói úti fák...

és szerelmek pedig nincsenek –
csak mániák és antropológiai kapcsok...

színpadok, szindbádok, színbadinák
bádogosai egy fedél nélküli életnek –

egy oldaltáskányi stafírungot sem
hagyott ránk a múlt, egy árva
tulipános ládát...

látod, én is a nyíri fészekben ülök,
szerda, piacnap, fél alma a sláger
(21. századi láger)
a csarnokban kolbász, csípős paprika,
puha, friss kenyér, kulináris, tudok élni –
tisztá te vagyok, Gyulám...

nem elegáns kiszolgálás, kis büfé,
fém vödörből veszik ki a gőzölgő kolbászt

eszem a könyöklőn, belelépek egy csulába –
vajon, te köpködtél-e a lebbencs tészta utcán?

jobbra a hentes árunál eszelősen röhög egy nő –

arca, mintha gyurmából gyúrt, elcseszett
maszk lenne bacchus kocsmasztalán...

*csak maga mondott igazat szindbád,
csak maga mondott igazat...*

mormolja
és kezéből kiömlött a földre fél körte,
jobbra, az asztalokon koszorút fonnak,
a virágáruslány maga elé néz

*maga jó ember, szindbád
maga jó...*

a bejáratnál, a vellában, egy szőrös
fülű férfire kacsint a pékné...

a kolbász után, sörözöm a nyíriben,
mivel nő vagyok, mellém férfi dukál,
sörtárs, csak semmi érzelem

minek az a szerelem majmunka?

kockás a terítő, és 180 forint egy
egész üveg borsodi –

mindig, ha rád gondolok, latinovics
jut eszembe, ahogy a fácán után marhát kér...
és azok a női kalapok, a huszárik filmben...
(biztos hülyén állna rajtam...)

nem tudunk mi igazi nők lenni már, szindbád,
ti sem igazi férfiak, de mindenkinek van egy
szindbádja, de nem minden férfi szindbád...

(minthogy nem minden bogár rovar,
nem minden rovar bogár)

a kocsmá előtt rezedát árul egy aszalt szilvafejű,
egy malterképűvel folytat eszmecekerét

*csak tudnám, miért pucolják a nők olyan dühösen
a sárgarépat...*

hát ne éljen eduard?

krárog a csocsógép mellett egy roma nő, akinek az előbb 25 ezret perkált ki a játékautomata és négy nyíri bárd a pultnál áll, és már remegő kézzel fogja meg a poharát...

mit kell csinálni a szívvel, hogy megfiatalodjék?

– mondanád –

zsebedből egy kendőből hajtincset vennél elő,
melyből egy illat, egy őszi nap bújna...

én nem tudom mi van itt, Gyula,
mennyi eltűnt idő, elszámolni nem lehet,
a jelen mindent felél, kígyót melenget a keblén a múlt, ez a strici jelen, azzal a sci-fi jövővel...

*és már arra sem vagyok kíváncsi,
hogya minek örülhet az ember, ha magyar...*

inkább megkóstolom a fél almát,
a mérgezett felét, mellé 'á' menü vár
és egy olyan élet, melyből már rég
kimagyaráztam magam –
Gyulám

Szervusz –

(kérlek ne haragudj, hogy tegezni mertelek,
de az a pimasz fiatal maszk arcomra száradt...)